

Ordan városa

FÖLDRAJZ

Múlt és jelen

Ordant sokan és sokféleképp emlegetik. A kereskedők számára remek lehetőség, vagy épp basáskodó kolonc, aki a délről Erion felé vezető egyetlen hágó felett őrködik. Sogron híveinek szent város, vagy az eretnekek fészke. A pyarroniaknak remek szövetséges, míg a dzsadok, ha nem is ellenségként, de legalábbis riválisként tekintenek rá.

Egy dologban azonban minden vélemény megegyezik: Ordanra nem mint városra, hanem mint birodalomra tekintenek. Yneven szinte páratlan, hogy egy ilyen apró területű állam ilyen nagy befolyásnak örvendjen - hisz kár volna tagadni, városállam léteire Ordan jócskán kiveszi a részét Dél-Ynev politikájából. Noha méretét tekintve a Tűzkobra városa mindössze egyetlen tóparti településből és számos hegyi erődből áll, a hozzá hű államokról már nem mondható el, hogy aprók lennének.

Ordan, a városállam

Eriontól délre, a Sheral nyugati vonulatainak és a Kráni-hegység északi bérceinek találkozásában fekszik Ordan. A Yassur nevű vulkán kürtőjében kialakult Ordani-tó délkeleti partján fekvő várost leszámítva jelentős települése nem igen akad.

Az Ordant és Eriont összekötő, majd kétezer mérföldön át kígyózó kereskedelmi út Ordan városához köze-

lebb eső részén az utazó majd minden éjszakáját kényelmes futárállomáson, karavánpihenőben, vagy helyőrség védelmében töltheti. Az út nagy részén azonban - főleg a magashegyi, akár négyezer ynevi láb magasan vezető útszakaszokon - csak a lakatlan menedékházak és az utazókat kötelező pihenőkre kényszerítő őrposztok nyújtanak menedéket.

A kereskedelmi utat szegélyező fogadó-állomások és az azt ellátó hatnyolc házból, istállókból és melléképületekből álló, településnek is alig nevezhető pihenőknél jóval nagyobbak azok a halászfalvak, amelyek az Ordani-tó partján fekszenek, vagy épp a környező hegyek közt húzódó völgyekben állnak, hogy a hegyeket járó bányászok számára biztosítsanak többé kevésbé állandó támaszpontot.

Úgyszintén nem nevezhetőek településnek azok a Hágóvidéken szétszórt erődök sem, amelyek Ordan békéjét őrzik. Noha maga a városállam igencsak aprócska, szigorúan vett területe mégiscsak jelentős, hisz az amúgy lakatlan, majdhogynem járhatatlan hegyormokat is biztosan a magáénak tudhatja az erődöknek hála, amelyek az évszázadok során számos őrposztot és jelzőtornyot fialtak a környező hegyek csúcsaira.

A városállamnak mindössze három jelentős települése akad. Az egyik maga Ordan városa, a másik a

helyiek által csak Hágóvárosnak keresztelt erőd, amely az Ordani-tó északi partján fekszik. Annak ellenére, hogy a hatalmas tó egymással szemközti partján fekszenek, s a kettőt összekötő tóparti út mentén aprócska falvak fekszenek, a legtöbb ordani számára a Hágóváros Ordan városához tartozik, s nem tekintik önálló településnek, ahogy a tó dél-nyugati partján álló Seamar városára is csupán úgy hivatkoznak, mint a tehetősek vidéki birtokai.

Ordan, a város

A város maga Erionhoz hasonlóan jól elkülöníthető negyedekből és városrészekből áll, ám a Kalandozók Városával ellentétben itt nem falak választják el a kerületeket egymástól. Ordant alapvetően négy, egymástól jól elkülöníthető részre lehet felosztani.

A tó északi partján, az Erionba vezető kereskedőút végállomása a Hágóváros.

A tó dél-keleti öblében áll maga Ordan, amelyet azonban a helyiek csak mint polgári városnegyedet emlegetnek. Szigorúan véve ez maga Ordan városa, amelynek déli kapuja nem más, mint a Kye-Lyron kiömlése, a hatalmas völgygát, amelyet azonban a helyiek szintén külön városrészként kezelnek.

Még furcsább azonban, hogy a százlábnyi zuhanást követően dél felé kanyargó Kye-Lyron mentén álló Alsóvárosról - amelynek dokkjai, raktárai és épületei egy jó mérföldön keresztül fogják közre a folyót -, minden valamire való ordani polgár úgy tartja, hogy az már kívül esik a város határain.

A Hágóváros

Az Erionból Ordanba vezető kereskedelmi út utolsó szakasza egy szűk észak-déli tájolású hágón vezet keresztül. Ennek a völgynek a déli részén található a Hágóváros, amely a szűk átjárót lezáró erődítménytől a tóparti kikötőig húzódik.

Az alig egy mérföld szűk szorost teljes szélességében elfoglalja az erőd, amely a város bejáratát védi. Lévén Ordant mindössze két, seregek és utazók számára is járható útvonalon lehet megközelíteni - Erion irányából a hágón, míg dél-keletről a Kye-Lyron mentén - igen jól védett átjárókról van szó. Noha méreteit és kiterjedését tekintve különálló városrésznek tekinthető,

valójában a Hágóváros a Lángörök - Ordan gárdistáinak - erődje. A tó északi partján kaptak helyet a légió és a gárda barakkjai, a kiképző és gyakorlóterek, s az állandó hadsereg ellátásához és mindennapjaihoz szükséges épületek, a bordélyoktól egészen a kovácsműhelyekig. Fogadó alig akad, ugyanis keveseknek van dolga kifejezetten a városnak ezen a részén. Az utazók, zarándokok és kereskedők is mindössze a kikötőig igyekeznek eljutni.

Noha a hatalmas tó keleti partvonalát követve kanyarog egy régi országút, nem sokan használják ezt a lehetőséget. Mindazok, akik megspórolnák maguknak azt a háromnapos utat a városig, olcsón feljuthatnak a kompok egyikére, amelyek nap mint nap a katonák ellátmányát hozzák a Hágóvárosba. Ezek a bárkák reggelente érkeznek, s napszálltával indulnak újra útnak, hogy az éjszaka leforgása alatt a városba juttassák az utazókat. Első hallásra az éjszakai utazás kissé talán ijesztőnek tűnhet, de az Ordani-tó vulkanikus természete miatt mély, így nem veszélyeztetik a hajósokat zátonyok, s szigetek is mindössze a partok mentén találhatóak. Ha pedig mindez még nem volna elég, akkor a város egyik hadikikötője is a Hágóvárosban található, s a hadigályák naftavetői őrzik a kompok békéjét.

A Hágóváros fontosabb épületei

A Hágóváros szíve és lelke a **Hágóerőd**, égbe nyúló tornyaival és masszív falaival óriásként magasodik a hágó fölé. Ordan korai, még kyr korszakában épült, így ezen építészeti minden elemét felvonultatja. Noha karcsú, törekeny játékszernek tűnik csupán, közelebről mégis erőteljes benyomást keltenek a méretei. Maga a védmű remekül használja ki a terep adta lehetőségeket. Az alig egy ynevi mérföld széles hágót teljesen elfoglalja oldalra tolt fal- és bástyarendszerével. Legszélső tornyai, mintha a hágó falának dőlnének, félig belecsúszva abba, hogy a magas, félig mesterséges, félig természetes párkányokon helyet adjanak a katapultoknak és követőknek. Ezek a bástyák a meredély tetején, a hágó két oldalának csúcsán is folytatódnak, így messziről olyan érzése van az utazónak, hogy a tornyok hamarabb voltak ott, mint a hegy, amely aztán szépen, lassan körbenőtte a falakat,

ahogyan a borostyán kúszik fel a fákra. Napközben a fekete bazaltból épült monumentális kapurendszer fogadja és bocsátja útjára azokat a kereskedőket, akik a karavánjaikkal nekivágnak az Erionba vezető útnak.

A magaslati pozíciókban elhelyezett ostromgépek és a tény, hogy a hágó az erőd felé emelkedik, nagy előnyt jelent a védők számára, azonban a Gáterödhöz hasonlóan eddig még soha nem kellett erről megbizonyosodniuk. Nem akadt még olyan bátor - vagy épp botor - ellenfele Ordannak, aki kockáztatta volna, hogy egy szűk, ám minden oldalról támadható mészárszékre vezesse be a csapatait, így a harci dicsőség megmaradt a határerődök harcedzett veteránjainak.

A Polgárnegyed

Az ordani geológusok és geomanták szerint a hatalmas vulkán, amelynek krátere ma otthont ad Ordannak, korábban, még azelőtt, hogy emberek tapodták volna Ynev földjét, igen ádáz tűzhányó lehetett. A hely, amelyet ma már az Ordani-tóként ismerünk, valójában nem egyetlen hatalmas kráter, hanem egy nagyobb és egy kisebb oldalkráter, amelyek aztán egybeolvadtak, így hozva létre a tó dél-nyugati csücskében azt az öbölszerű részt, ahol a város maga fekszik, illetve a két kráter összeolvadásából fennmaradt szigeteket amelyen ma számos épület áll.

A tó déli, dél-keleti csücskében áll Ordan polgári negyede a Kye-Lyron torkolatának két oldalán. Eredetileg a város a déli parton állt, de az évszázadok során minden talpalatnyi földet a magáénak követelt, így az utcák és sugárutak az északi parton terjeszkedtek tovább. A tótól nézve a látvány lenyűgöző: ahogy a keskeny utcák felkúsznak a hegyoldalba, a teraszokon kialakított parkok és kertek zöldjének ütemes váltakozása sok helyen megtöri a tetők erdejét. Ordan polgári negyedének látképe azoknak a mezővárosoknak az idilljét idézi, amelyek még nem rendelkeznek városfallal, vagyis nem kell

mindent azok közé sűríteniük. A kapuerődökön és a gáton kívül ugyanis Ordannak nincsenek mesterséges védművei, így aztán elméletben csak a hegyek ormai szabnak határt a város terjeszkedésének. A képet nem csúfítják szegénynegyedek vagy raktárak sem, ugyanis ezek mind az alsóvárosban, a Kye-Lyron mentén kaptak helyet.

A polgárnegyed mentén, a parttól nem messze álló szigeteket a város nemesházai és a tűzvarázslók sajátították ki. A nagyobb szárazulatokon kaptak helyet a fontosabb középületek, mint például a Nagykönyvtár, a városháza, valamint számos hivatal, míg a kisebbeket a nemesek palotái ékítik. Nem ritka, hogy az egymáshoz közelebb fekvő szigeteket hidak kötik össze, amelyek néhol szárazulatról szárazulatra haladva a partig érnek, ám minden magára valamit is adó nemes birtoka csak hajóval közelíthető meg. Az egyik szigeten állva magasodik a város fölé a Tűzvarázslók Tornya is, a környék legmagasabb épülete.

A Polgárnegyed fontosabb épületei

Ordan híres épületei között mindenképp elsőként kell megemlíteni a szigetek fölé ezer tornyával magasodó szürke gránitból emelt **Tűzvarázslók Tornyt**, amely majd százlábnyi magasságával, és a csúcs feletti mágikus fókuszpontban ragyogó zöld szent tűzzel, amely egyfajta világítótornyoként jelzi a város hollétét a hatalmas Ordani tavon. A legendák szerint még maga Ardae Magnus kezdte el építtetni, ám az évszázadok alatt számtalan alkalommal változtatták meg külsejét. A legmagasabb torony felett örökkön lobogó szent láng például azóta ékesíti az épületet, mióta a Fekete Láng először megmutatkozott, s kevesebb, mint tucatnyi alkalommal hunyt ki, jelezve, hogy Sogron ynevi avatárja elhagyta a szigetet. A Torony az Alsó-város néhány részét leszámítva Ordan szinte minden pontjáról látszik, afféle fároszként hirdeti a Tűzkobra uralmát, s olyan jelképe a városnak, mint hajdanán Ó-Pyarronnak az Égi Szentély.

Noha ezen aspektusának viszonylag kevés alkalommal adnak hangot a kívülállók, Sogron nem csak a tűz, de a tudás istene is. Ordanban ugyan azt a szerepet tölti be, mint Krad a pyar panteonban. Nem csoda hát, hogy a város fontos épületei közé tartozik a **Nagykönyvtár**, amely zömök, szinte erődszerű épületként emelkedik a tó vize fölé. Korábban az épület a Főnix Lovagrend rendháza volt, azóta

persze több alkalommal átépítették és kibővítették, a hosszan elnyúló négy szintes épület lőrészerű ablakait megnagyobbították s alabástrom mozaikokat helyeztek beléjük, a homlokzat számos kőcsipkével és szoborral lett ékeesebb, valamint a tömb öt sarkán egy-egy tornyot is emeltek. Az épület belseje is jócskán megváltozott. A gyakorló- és lovagtermeket épp úgy könyvespolcok, tekerstartók és réztáblák töltötték meg, ahogyan a korábbi reflektóriumot is. A káptalanteremben Sogron és a Fönixek jelképei mellé felfestették Ordan minden nemesi házának címerét is, a rend tagjainak szállásait Sogron papjai lakták be, míg az őrzőket a gárdisták foglalták el. A három nagy gyakorlóudvar harcoktól keményre döngölt földjét és kövezetét feltörték, s pihenésre, elmélkedésre alkalmas csendes kerteket varázsoltak belőlük. Krad könyvtáraihoz hasonlóan egyetlen ezüst fejében bárki beléphet, és egy újabb ezüstért segítenek is neki kutatásaiban egy napon át. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy Ordanban mindent elég keményen büntetnek, például a lopást épp úgy, mint a tudás forrásainak megbecstelenítését.

A város keleti partján áll Ordan legnagyobb szabadtéri **színháza**. Eredetileg a Fekete Láng megjelenésének századik évfordulójára építették az óriási sziklafalba ágyazott építményt. Sokáig csupán a Lángok ünnepén használták, amikor is Sogron szentjeinek életéből játszottak el részleteket, vagy misztériumjátékokat mutattak be a Tűzkobra tiszteletére, de lassacskán egyre több és több világi darabot is a falai közé engedtek, s mára minden hónap első hetének harmadik (asogr) napján várják az egymással versengő társulatok a közönséget. Az előadók a dzsád viadoriskolák vezetőihez hasonlóan néha igen komoly "harcot" folytatnak a műsorra kerülésért. Vesztegetések, verekedés és fenyegetés; ez olyan ár, amely nagyon is megfizethető azért a hihetetlen dicsőségért, amit egy-egy darab színpadra állítása jelenthet.

Az építmény korábban a várostól messzebb állt, de a gyorsan növekvő település hamar magának követelte a környező területeket, így mára a környékén álló házakat és kisebb palotákat a városrész legrágább telkei közt tartják számon.

Az épület egyszerű felépítése a kyr színházakat idézi. A tavat körülölelő sziklacráter két csúcsa közt meghúzódó keskeny völgyeszerű bemélyedés egyik lejtőjén a félkör alakban elhelyezkedő nézőtér terül el. Három szinten,

fokozatosan egyre kisebb lejtéssel, legfelül a szegények számára kialakított álló helyek vannak, lejjebb a polgárok ülőhelyei, a színpadhoz legközelebb pedig a nemesek és gazdag kereskedők parvánokkal elválasztott, selyemponyvás páholyai. A lelátókról majd' negyvenezer ember nézheti végig a középén, a félkör alaprajzú színpadon zajló eseményeket. Sogron e színházában díszletnek helye nincs, hisz a pódiumot a völgy másik oldalából kimetszett fal zárja le, amelybe a Tűzkobra hatalmas szobrát faragták. A főleg Erionban és Pyarronban elterjedt színpadi "varázslatok", csigák, festett, mozgó díszletek, vagy gomolygó füst helyett itt a tökéletes színészi játékkal kell megnyerni a közönség szívét, s ez adja a hely igazi nagyságát és varázsát. Az épület akusztikája tökéletes, a színészek szavait a legfelső sorokban is tisztán hallani.

A helyitörvények értelmében a színház Sogron templomának minősül, így minden darab előtt (amelyek természetesen csak napszállta után kezdődhetnek) a Tűzkobra papjai gyűjtják meg szertartásosan a fáklyákat, s ily módon a jegyekből származó bevételek is az egyházat gazdagítják. Az árak igen változatosak a fenti álló helyekért néhány réznél többet nem kérnek el, s a legjobb ülőhelyek sem kerülnek többre egy aranynál, ám a páholyok, ha csak nem valamely nagyúr vendégei, hozzáférhetetlenek a külhoniak számára. Tartják, hogy egy elszegényedett kereskedő nemes hamarabb válik meg ősei palotájától, családjá szolgáltól, semmint a nemzedékekkel korábban megvásárolt színházi páholyától.

Szintén a tó keleti partján áll a polgárnegyedben **Sogron Ordani főszentélye**. Mint a Tűzkobra minden temploma, ez az épület is karcsú pillérekötegekkel tarkított csarnoktér. A terem közepén fekszik Sogron oltára, egy hatalmas, öt láb átmérőjű vöröslunír tál, amelyben a szent tűz lobog. A szentély kilencszegletű, fő tömegét oldalról Sogron szentjeinek kápolnáinak veszik körül. Az állandó tűzfény, a rengeteg aranyozott motívum és lángot mímelő dombormű olyan hatást kelt, mintha egy hatalmas máglya közepén állna az ember. A fekete márványoszlopok - mint elszenesedett ágak - hagyják, hogy a rajtuk

felkúszó arany-vörösdíszítések az eget nyaldossák. A Tűzkobra egyháza nem fukarkodott a pénzzel és munkaerővel, amikor felépítette a hatalmas épületet és a körülötte álló teret.

A nagyobb ünnepekkor Sogron papjai mágikus tüzeket bűvölnek a pillérekre, hogy a Tűzkobra fénye mindent beragyoghasson. A fáklyás ünnepnek is a főszentély a kiinduló- és végpontja, ilyenkor a főpap mögé felsorakozó tömeg elzarándokol a polgárnegyedben álló egyik szentélyhez, amely a Tűzkobra első ordani temploma volt, s annak oltáráról visznek lángot a főszentélybe s saját házaikba, hogy Sogron az ő otthonaikat is megvédje.

A legtöbb vallási épülettel ellentétben a szentélynek a mindennapi életben is nagy szerep jut, ugyanis a város lámpagyújtogatói igen nagyra becsült polgárok. Céhmesterek, papok, köztisztviselők, vagy egyszerű szolgák jutalma, hogy uraik e posztra jelölik őket, s Ordanban nincs is annál elégedettebb polgár, mint az, aki azt a kegyet kapta, hogy egy holdhónapig azok közé a lámpagyújtogatók közé tartozhat, akik a főszentélyből viszik a lángot, hogy a nagy tereken álló fényeket táplálják.

A Gáterőd

A polgárnegyedet a Kye-Lyron lefolyásánál a Gát vágja két részre, amely a tó vizét tartja a hatalmas krátervölgyben. Az Erőd, ahogy a helyiek a gátat nevezik, nem csak Ynev legnagyobb völgyzáró gátja, de egyben egyik leghatalmasabb erődje is, amelynek erkélyeire épült hatalmas épületei adnak otthont a Főnix lovagrendek páholyainak, és az Ordant védelmező seregtestek egy részének. Ez egyben a város dél-keleti kapuja is. A hatalmas építmény két oldalán, félig a sziklákba vágva kanyarog lefelé az út az alsó városba. A Gát keleti oldalán található a zsilip és vízlépcső rendszer is, amely, akár a nagyobb kereskedőbárákat vagy hadi gályákat is képes a tó vizéről a folyóra juttatni - vagy épp fordítva.

Egy ordani mondás úgy tartja, a Gát soha nem alszik, s ebben lehet is némi igazság. Az Erőd mélyén honoló örök sötétségben rabszolgák és elítéltek százai, ha nem ezrei dolgoznak folyamatosan. Ordan egyik legjobban őrzött helye ez, ahol legalább annyi a katona és őrszem, mint a dolgozó kéz. Az ordaniak szívében élő, a Gát adta biztonságérzethez hozzájárul az is, hogy a monstrum közepén építette fel a székhelyét a Főnix Lovagrend. A masszív erőd hatalmas, fészket óvó bestiaként terpeszkedik a város felett, katapultjaival és naftavetőivel folyamatosan a Kye-Lyront és környékét figyelve.

A Hágóerőd katapultjaival ellentétben ezeket az ostromszereket a Főnixek rendszeresen használják, ugyanis a városban ténykedő csempészek időről időre megszervezik a helyiek által csak hajóversenynek keresztelt menekülési kísérleteiket. Ez valójában nem más, mint majd tucatnyi, hat-tíz fős evezőscsónak, amely sötétebb éjszakákon, kivilágítatlanul próbál meg a gáterőd árnyékából kiszökni a katapultok lőtávján kívülre, aztán a másfél-két mérföldnyi hajrá után sebesen partra szállni és eliszkolni a folyón és a parton őrzőparancs Lángórség elől.

A Gátrendszer fontosabb épületei

Az Ordan gazdagságát mutató építkezések egyik legnagyobb bika a **Főnix Lovagrend legfőbb rendházának** megépítése volt. Már maga a hely kiválasztása is nagy döbbenetre adott okot, nemhogy a tény, hogy a vállalkozást sikerre vitték. Mindenki legnagyobb meglepetésére a lovagrend akkori nagymestere a Gát közepén álló egyik pillére kívánta felépíteni a fellegvárat, s ezzel együtt magát a gátat is megerősíteni. A szilvamag alaprajzú erősség szigorúan hadászati funkciójával ellentétben számtalan karcsú tornyot növesztett az ég felé. Itt is ugyanaz az elv érvényesül, mint a Hágóerőd esetében, ahol szintén a magaslati pozíciót használják ki a vár védői. A Gát tetejéről ugyanis akár két-három mérföld messzeségbe is el tudnak löni, ha nem is pontosan. Mint Ordan egyik legfőbb erődjét, a rendházat is igen jól őrzik. Noha a Gát tetején, akár tucatnyi szekér is elférne egymás mellett, még sincs sűrűn átjárás rajta, hisz a Kye-Lyron nyugati partját követi a kereskedelmi út, így az onnan érkező karavánok az árujukat is a Gát nyugati oldalában juttatják fel a városba, ahonnan aztán leginkább a kompokkal viszik tovább északnak, Erion felé, s csak kevesen választják a

gáton átvezető, a tavat keletről megkerülő többnapos utat a Hágóvárosig. Azok pedig, akik a déli partról át akarnak jutni a keletre, bárkát bérelnek, vagy a szigetek közt cikázó hidakat választhatják.

A rendházhoz tartozik a Gát két végében épült kisebb erőd is, amelyek a hatalmas zsiliprendszert és a szerpentinként lefelé araszoló utat őrzik. Ezek kevésbé pompásak, sokkal inkább emlékeztetnek mérges békákra a tóparton, semmint a rendház főépületére, ám, azt meg kell hagyni, hogy tökéletesen ellátják feladatukat. Innen indulnak ki a Gát oldalában araszoló teherfelvonók is. Az óriási, mágiával megerősített láncokon lógó fém ketrecekbe akár egy-egy társzékér is befér, s a két kabin az erőd alsó részén található hatalmas, rabszolgák hajtotta csörlő segítségével mindig ellentétesen mozog.

Az erődök felvonóit csak és kizárólag a helyi katonaság használhatja, ám a szerpentin oldalában számtalan kisebb alkalmatosságot is felépítettek a helyiek, igen nagy bevételre téve szert ezek üzemeltetéséből. Ordan nem emelt szót ezek ellen, mindössze gondoskodik arról, hogy a befolyt összegek után a város megkapja a maga részét. Hivatalosan ezek a liftek is biztonságosak, mégis időről-időre történnek balesetek.

A rendház megépülése során nőttek ki a Gát oldalából azok a teraszok is, amelyek egy részről a védművekért felelősek, valamint ezek adnak otthont a lovagrend számos páholyának is.

Egy különösen esős évszak után hirtelen beköszöntő szárazság alkalmával, amikor a Kye-Lyron vízállása magas volt, így a hosszú apadási időszak alatt is hajózható maradt, a Gát kiömlő nyílásait el lehetett zárni. Ekkor készült a két hatalmas faragvány - szintén a lovagrend jóvoltából - amelyek az erőd két oldalán Sogron kobráját ábrázolják, s a víz, mintha az ő fogaik közül törne elő.

A kanyonnak csak nagy jóindulattal nevezhető, meredek falú vágat, amelyet a folyó alakított ki magának, s amelynek falába a Lye-Lyronhoz tartó szerpentin vágta magasabb részei adnak otthont a **fecskéfészkeknek** is. Ezek a módosabb nemesek és gazdag kereskedők félig a sziklába vájt, félig teraszként a meredély fölé kinyúló palotái, ahonnan csodálatos látvány nyílik a folyó völgyre. Ezek az épületek sokkal inkább megjelenésükkel és elhelyezkedésükkel érdemelték ki a palota kifejezése, semmint méreteikkel, hisz egyik-másikról az embernek hamarabb jut eszébe

egy ékszeres dobozka, semmint valódi épület. Akadnak köztük olyanok is, amelynek erkélyei mágiával megerősített fémkeretekbe illesztett, Al Abadanából származó üvegtömbökből állnak, így aztán tökéletesen látszik az a százlábnyi mélység, amely a látogató talpa alatt elterül.

Az Alsóváros

Az a rend és fegyelem, ami olyannyira jellemzi Ordant, mintha egyetlen csapásra megszűnne, mikor az utazó aláereszkedik a gát oldalában az Alsóvárosba. Ehhez talán az is hozzájárul, hogy eredetileg a Gát felépítése után a külhoni kereskedők hozták létre itt lerakataikat, a városon belül ugyanis csak a Gát belsejében, vagy a Hágóvárosban bérelhetnek raktárakat. Hivatalosan az Alsóváros, a mai napig nem része Ordan városának, többek közt ezért sem védi külső fal a Kye-Lyron folyása mentén.

A parton, majd mérföldnyi hosszan mólók és dokkok húzódnak, raktárerődök és lerakatok állnak, fogadók, bordélyok és teaházak várják a betérőket. Amíg mindenki megfizeti az adókat, addig Ordan is hajlandó szemet hunyni a laza erkölcsök felett. Az Alsóvárosban az Ordanban megszokottnál jóval kevesebb gárdista járőrözik, ám a főbb útvonalak, amelyeken a kereskedő karavánok közlekednek még itt is a Lángörség kiemelt figyelmét élvezik. Az ordani mondás úgy tartja, hogy, míg a polgárnegyedben a fegyveresek a békét őrzik, úgy az Alsóvárosban inkább magát Ordant. Azok a becsületes polgárok, akiknek itt akad dolguk, előszeretettel hagyják szabadon alkarjukat, hogy jól látszódjon Sogron jele, az alkarjukba égetett pecsét, amelyet felnőtté válásáig minden ordani polgár megkap, ugyanis az itt szolgáló Lángörök hajlamosak verekedés, vagy baj esetén keményebben szétválasztani a feleket, így aztán nem árt, ha a városi őrség ránézésre meg tudja állapítani, ki az, akivel szemben keményebben kell fellépniük.

Mindezek ellenére az Alsóváros közbiztonsága még mindig kimagaslónak tekinthető, bár ez köszönhető a Lángörség - már említett - fokozott jelenlétének, amely a

„hajóversenyek” szervezőit és résztvevőit hivatott törvény elé citálni.

Ordan szigetei

Ordantól nyugatra, a tavon fekszenek a **Láng-szigetek**. Ezek a hamuval borított aprócska szárazulatok a tó alatt fekvő vulkán egyik kisebb kürtőjének képződményei. A szigetekre néha hamueső hullik, vagy épp kénes, forró légáramlatok söpörnek át rajtuk. Többek közt e tulajdonsága miatt számít messze az egyik legkülönlegesebb kertnek Yneven. A tűzvarázslók gondos válogatással az Östüz síkjához közelebbi síkok lényeivel és növényeivel népesítették be a majd tucatnyi szigetcskét. A főnixektől a szalamandrákig, a tűzliliomoktól a lángvirágokig mindenféle állat és növény megtalálható itt, amely kedveli a forróságot. Főleg e ritka állatok miatt a szigeteket igen jól őrzik, ám még így is időről időre akadnak olyan bolondok, akik elfogadják néhány erioni vagy északi nemes, esetleg egy kereskedő megbízását, hogy lopjanak el egy-egy állatot, vagy akár csak a főnixek lehullott tollait, illetve néhány növény magját. A szigetek őrzéséért felelős lángőrök büszkék rá, hogy még soha, senkinek nem sikerült a betolakodók közül élve távoznia a parkból, noha ez nem feltétlenül volt minden alkalommal az ő érdemük. A szigetek ugyan látogathatóak, azonban a borsos ár – tíz aranyat kell belépő gyanánt fizetni – és a séta veszélyessége miatt nem tolonganak az érdeklődők. Noha a szigeteken átvezető út és a szárazulatokat összekötő karcsú hidak mágiával védettek, néha mégis felröppennek a pletykák, hogy néhány látogatót soha nem látott viszont a kapuórség.

A Láng-szigetknél jóval olcsóbb és veszélytelenebb szórakozás a **Vadaspark** meglátogatása. Az Ordantól északra fekvő szigetre való belépésért mindössze öt aranyat kell fizetnie a vendégnek, kivéve ha a városállam nemese vagy tűzvarázsló, mert számukra ingyenes.

A pletykák szerint a park szépsége felülmúlja még az erioni Főnixek Parkját is, a kertekben pávák, őzek, szarvasok és más, veszélytelen nagy- és apróvadak járnak szabadon. Többségük egészen megszokta már az emberek közelségét, így a látogatók egészen közelről is megcsodálhatják őket. A volierekben számos madárfaj kapott helyet, s nem ritka látvány, ahogy a kert rendjéért felelős szolgálók solymászni vagy madarászni tanítják a nemes hölgyeket. A karámokban és kifutókban ynev számos tájáról hozatott állat él, ám a legnagyobb látványosság mégis a sziget közepén álló hatalmas növényház, amelynek csarnokaiban a kontinens különböző tájainak megfelelő növények élnek, s táplálják a színes pillangókat, a város nemesi származású hölgyeinek legnagyobb öröme. A Vadaspark a város nemeseinek egyik közkedvelt találkozóhelye, nappal a kellemes időt és látványt élvező sétálókkal találkozni, míg esténként andalgó szerelmesekbe botlik a látogató.

A Lar-Dori Belső Iskola nagymesterének, Sonnor magszternek a városban tett látogatásáról számtalan pletyka kelt szárnyra. Bizonyos azonban, hogy a távozását követően a városban számos átépítést végeztek. Legszembetűnőbb ezek közül a Tűzvarázslók Tornyát körülvevő **szentélyszigetek** kialakítása volt. Korábban is előfordult, hogy a parthoz közeli, sekélyebb részekben mesterséges szigeteket hoztak létre, azonban a város történelmében egyedülálló, hogy a Nagytanács határozata alapján számos építményt el is bontottak a Tűzvarázslók Tornyának környékén. A pórul jártakat persze bőségesen kárpóolták, ám sokak szemében furcsának hatott, hogy ezeken a szigetekken mindössze apró kerteket hoztak létre, szobrokat helyeztek el, vagy Sogronnak szentelt tüzeket és az azokat óvó pavilonokat építették fel. Nem kevés találgatásra adott okot az is, hogy a Rend kirendeltjein kívül ezekre a területekre a belépés szigorúan tilos, s ezt a csónakokkal őrző Lángőrök biztosítják. A pletykák közt szárnyra kapott az is, hogy ezen építmények valamilyen módon hozzájárulnak a város mágikus védelméhez, ám ezt a Rend egyetlen képviselője sem erősítette meg, ugyanakkor tagadhatatlan tény, hogy az építkezéseket megelőzően a Fény Ösvényének neves képviselői közül sokakat láttak, amint mágikus ingákkal, vagy épp meditáció közben ringanak a csónakokban, épp a nem sokkal később megkezdett feltöltések körül.

Ezt az állítást látszik alátámasztani az is, hogy az építkezések megkezdése előtt nem sokkal lemondott a kőművesek céhének feje, s posztjára nem az eddig esélyes utódot választották, hanem a Rend egy alacsony rangú, ám az építészetben jártas adeptusát, akiről úgy hírelett, erősen a Fény Ösvényét járó társai felé húz.

2015.

Szerző: Négykapu Társaság

Forrás: Erion.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

